

„Sokaknak mindegy, ott van-e, de senkinek, ha nincsen ott”

A székely zászló az elmúlt évtizedben nem pusztán a székelység önazonosságának, de autonómiatörekvésének is általánosan elfogadott jelképévé vált. Közintézményeken, köztereken, magánházakon hirdeti, hogy a székelységnek van egy világos jövőképe, ragaszkodik hagyományaiiban gyökerező szabadságeszményéhez, azaz: a sorsát ő maga akarja irányítani. Az autonómia gondolatát elutasító hatóságok is felismerték a jelkép jelentőségét, és minden eszközzel üldözik, zaklatják az önkormányzatokat, amelyek a hivatalok homlokzatára tűzik, mi több újabban már a tanácstermekben sincs helye.

A Székely Nemzeti Tanács Állandó Bizottsága felszólítja a román hatóságokat, hagyjanak fel a székelység jelképeinek üldözésével. Vegyék komolyan az Európa Tanács Rasszizmus és Intolerancia Elleni Bizottságának felkérését, és ne használjanak kettős mércét, amikor a románság, illetve a székelyek jelképeihez viszonyulunk.

Tiszteletreméltó a székely emberek hűsége, ragaszkodása történelmi jelképeihez, az autonómia gondolatához. Egy demokratikus jogállamban természetes, hogy egy adott közösség zászlaja a középületek homlokzatán lobogjon. Illyés Gyula verssoraival elmondhatjuk, lehetnek köztünk is olyanok, akiknek mindegy, hogy ott van-e, „de senkinek, ha nincsen ott”.

Arra biztatjuk Székelyföld lakóit, hogy pótolják székely zászlók százaival a középületekről vagy közterekről hatalmi erőszakkal eltávolított zászlókat saját házaikon, udvaraikban. Így válhat a székely zászló közösségi jelképen, az autonómia jelképén túl a székely nemzeti ellenállás jelképévé is.

Izsák Balázs

elnök,

a Székely Nemzeti Tanács Állandó Bizottságának nevében

Sepsiszentgyörgy, 2016. július 15